

วาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาของสำนักงานรับรองมาตรฐาน
และประกันคุณภาพการศึกษา

Discourse on Assessment Policy of The Office for National Education
Standards and Quality Assessment

เสริมศักดิ์ กิตติपालวรรค์*

Sermsak Kittipalwath

จุมพล นิมพานิช**

Jumpol Nimpanich

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัย มีจุดประสงค์เพื่อศึกษา 1. กระบวนการผลิตสร้างวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา 2. การใช้วาทกรรมโดยใช้ อำนาจและความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะในฐานะเป็นเครื่องมือในการบริหารนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา 3. อิทธิพลของวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาที่ส่งผลกระทบต่อสถาบันอุดมศึกษา โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มและการสังเกต ผลจากการศึกษาพบว่า (1) นโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่ดำเนินการโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ถูกสร้างขึ้นด้วยกระบวนการสร้างปัญหาเชิงวาทกรรม (2) ในการบริหารนโยบายดังกล่าว ดำเนินการผ่านการใช้อำนาจ ความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะทางของผู้ที่อยู่ในแวดวงของการศึกษา ซึ่งผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่าอำนาจ ความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะทางดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการสร้างความชอบธรรมทำให้วาทกรรมการประกันคุณภาพการศึกษากลายเป็นความจริงของสังคมที่ไม่อาจปฏิเสธได้ โดยผ่านเครื่องมือที่เป็นกฎหมาย กฎเกณฑ์ และระเบียบต่างๆ (3) ในแง่ของคุณภาพการศึกษา พบว่าอิทธิพลของวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่านโยบายประกันคุณภาพการศึกษาที่ดำเนินการอยู่ไม่ได้ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาในทางบวกอย่างแท้จริง ในทางตรงกันข้ามงานด้านประกันคุณภาพการศึกษาดังกล่าวเป็นการเพิ่มภาระงานให้กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบ อีกทั้งนักศึกษาก็ไม่ได้มีคุณภาพตามเจตนารมณ์ของการประกันคุณภาพการศึกษาแต่อย่างใดภายใต้การวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย แม้การประกันคุณภาพจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เพื่อลดภาระของอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพ สมศ. ควรมีระบบฐานข้อมูลที่อำนวยความสะดวกแก่ผู้ปฏิบัติ หรือฐานข้อมูลร่วมกันของหน่วยงานผู้ประเมินสถานศึกษา วิธีนี้จะเป็นการลดการทำงานซ้ำซ้อนได้ อีกทั้งควรมีการจำแนกประเภทและขนาดของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องต่อการจัดการประกันคุณภาพให้สอดคล้องกับประเภทและขนาดของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะสามารถลดแรงเสียดทานหรือแรงต่อต้านจากผู้รับการประเมินได้เป็นอย่างดี

คำสำคัญ : วาทกรรม / การประกันคุณภาพการศึกษา / นโยบายประกันคุณภาพการศึกษา

*หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

**อาจารย์ประจำหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต

ABSTRACT

This article aims 1. to study how the discourse on assessment policy was constructed 2. to study how the power, knowledge and expert as tool of policy administration 3. to study influence of assessment policy. The dissertation is the qualitative research. Its data was collected by In-depth interview, focus group and observation. The results of this study are indicated below. (1) The discourse on assessment policy was constructed by discourse problem and also power, knowledge and expert relate to assessment policy construction. (2) The study results found that the discourse on Assessment Policy of The Office for National Education Standards and Quality Assessment was administrated by power and knowledge. Its function construct reality society (3) The study results found that assessment policy do not promote a high education quality. That policy, in contrary, was regarded as an increasing burden of a lecturer. From the studying, The Office for National Education standard and quality Assessment should have data base system to convenience for the university operators. Or Education Appraisal Office data base system, this way will decrease the duplicated works and save time. And it should be separate of the university and national education institute for the convenience in quality assessment appraisal management for each university which it will depress and tough better to the opposition to the appraisal personnel.

Keywords : Discourse/ Assessment / Assessment Policy

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อุดมศึกษาไม่ว่ารูปแบบใดก็ตาม ย่อมเป็นที่คาดหวังของผู้เรียน ซึ่งตามทัศนะของ Mood (1973, p.30) ผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาต่างต้องการให้สถาบันอุดมศึกษารับประกันความสามารถในการประกอบอาชีพให้กับพวกเขาเหล่านั้น แต่การจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้สถาบันอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยจำต้องดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ จนสังคมให้การยอมรับ วิธีการหนึ่งที่ถูกนำมาใช้เพื่อรับรองว่าการจัดการเรียนการสอน ในระดับอุดมศึกษานั้นมีประสิทธิภาพดังเช่นที่ว่า คือการสร้างระบบประกันคุณภาพการศึกษาขึ้น ในกรณีประเทศไทย แนวคิดเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษาเริ่มมาจากการประชุมทางวิชาการประจำปี 2537 ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ซึ่งได้จัดขึ้นที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในระหว่างวันที่ 28-29 ตุลาคม 2537 ที่ประชุมดังกล่าวได้ตระหนักถึงความสำคัญของมาตรฐานคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จึงได้มีมติให้คิดหาแนวทางเพื่อควบคุมมาตรฐานและคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน (เกียรติสุดา ไชยสุ, 2542, หน้า 46) แต่ถึงกระนั้นก็ตาม การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ดำเนินการอย่างเป็นระบบเริ่มขึ้นใน 2 ปีถัดมา เมื่อทบวงมหาวิทยาลัยในขณะนั้น ได้กำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ. 2539 เพื่อให้เป็นแนวทางกำกับดูแลคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ดังนี้ (1) สถาบันอุดมศึกษาจะพัฒนาให้มีระบบและกลไกประกันคุณภาพการศึกษาขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการรักษามาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา โดยเน้นหลักการให้สถาบันอุดมศึกษามีระบบควบคุมคุณภาพทางวิชาการและปรับปรุงการปฏิบัติการทุกๆ ด้านอย่างต่อเนื่อง (2) ทบวงมหาวิทยาลัยจะส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษามีการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาขึ้นภายในสถาบัน เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา โดยเน้นให้มีการสร้างกลไกการ

ควบคุมคุณภาพขององค์ประกอบต่างๆ (3) ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดรูปแบบและวิธีการในการประกันคุณภาพศึกษาขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการ โดยแต่ละสถาบันอาจนำไปปรับปรุงหรือพัฒนาเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับสภาพการของแต่ละสถาบันได้ตามความจำเป็น (4) ทบวงมหาวิทยาลัยจะจัดให้มีกลไกของการตรวจสอบและประเมินระบบการประกันคุณภาพการศึกษาที่แต่ละสถาบันได้จัดให้มีขึ้นทั้งในระดับสถาบันและคณะวิชาให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาต่อไป (5) ทบวงมหาวิทยาลัย สนับสนุน และส่งเสริมให้หน่วยงานหรือสถาบันต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งสมาคมวิชาการหรือสมาคมวิชาชีพ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา (6) ทบวงมหาวิทยาลัยจะส่งเสริมให้มีการนำข้อมูลข่าวสารและผลจากกิจกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันต่างๆ มาเผยแพร่ต่อสังคมภายนอกให้ได้ทราบถึงมาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ (สิริรัตน์ วิชาศิลป์, 2542, หน้า 30-31) การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามแนวทางของทบวงมหาวิทยาลัยนั้น ในระยะแรก ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดหลักการ และแนวทางปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษาให้แก่สถาบันการศึกษา โดยมีกลไกการตรวจสอบ และมีระบบประเมินผลทั้งในระดับสถาบันและระดับคณะเพื่อให้พร้อมต่อการรับรองมาตรฐานการศึกษาต่อไป

ที่กล่าวมาข้างต้นจะพบว่า การประกันคุณภาพการศึกษา เป็นสิ่งที่มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาได้ดำเนินการกันมานานแล้ว หากแต่ยังไม่เป็นระบบที่สามารถตรวจสอบได้ทั่วถึงทุกแห่ง (อุทุมพร (ทองอุไร) จามรมาน, 2543, หน้า 1) ยังไม่ชัดเจน อีกทั้งยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนอย่างในปัจจุบัน การพัฒนาอีกก้าวหนึ่งของระบบประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยเกิดขึ้นในปี 2542 เมื่อมีการออกพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้มีระบบประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย “ระบบประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบประกันคุณภาพภายนอก” (ประเสริฐ สุทธิประสิทธิ์, 2552, หน้า 108-109) ซึ่งส่วนหลังนี้ กฎหมายกำหนดให้มี สำนักรับรองมาตรฐานการศึกษาและประเมินคุณภาพการศึกษา ที่ตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2543 เรียกโดยย่อว่า “สมศ.” มีอำนาจหน้าที่หลักในการพัฒนาระบบประเมินคุณภาพภายนอก กำหนดกรอบ แนวทาง และวิธีการประเมินคุณภาพภายนอก ที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับระบบประกันคุณภาพของสถานศึกษา และหน่วยงานต้นสังกัด พัฒนามาตรฐาน และเกณฑ์สำหรับการประเมินคุณภาพภายนอก พัฒนาและฝึกอบรมผู้ประเมินภายนอก จัดทำหลักสูตรการฝึกอบรม และเสนอรายงานการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาประจำปีต่อคณะรัฐมนตรีและสำนักงานงบประมาณ เพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบายทางการศึกษา และการจัดสรรงบประมาณ

กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้มีคณะกรรมการพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุดมศึกษา ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จะต้องถูกประเมินโดยหน่วยงานภายนอกในทุกรอบ 5 ปี (อุทุมพร (ทองอุไร) จามรมาน, 2544, หน้า 1-2) ดังนั้น นับจากวันก่อตั้ง สมศ. ได้ดำเนินการประเมินคุณภาพภายนอกรอบแรก (พ.ศ. 2544-2548) เป็นการประเมินโดยไม่มี การตัดสินผลการประเมิน แต่เป็นการประเมินเพื่อยืนยันสภาพจริงของสถานศึกษา ขณะเดียวกันถือเป็นการสร้างความเข้าใจกับสถานศึกษา เพื่อให้ปฏิบัติได้ถูกต้องตามหลักการประกันคุณภาพการศึกษา ขณะประเมินคุณภาพภายนอกรอบสอง (พ.ศ. 2549-2553) เป็นการประเมินตามวัตถุประสงค์ของ สมศ. ที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกาของการจัดตั้ง สมศ. โดยนำผลการประเมินคุณภาพภายนอกรอบแรกมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา รวมทั้งประเมินผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นเพื่อการรับรองมาตรฐานการศึกษา สำหรับการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสามที่กำลังดำเนินการอยู่ในขณะนั้น (พ.ศ. 2554-2558) เป็นการประเมินทั้งระดับสถาบันและคณะวิชา

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ได้ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของอุดมศึกษามาถึงรอบที่ 3 แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาต่างมองว่าการดำเนินของ สมศ. ไม่ประสบความสำเร็จ ไม่สามารถพัฒนาระบบการศึกษาให้มีคุณภาพตามเจตนารมณ์ได้ เพราะแม้ว่าสถาบันอุดมศึกษาทั้งหลายจะยอมรับระบบประกันคุณภาพการศึกษา แต่ก็เป็นกรยอมรับรูปแบบเท่านั้น การดำเนินประกันคุณภาพการศึกษาจึงเป็นเพียงการปฏิบัติตามนโยบายที่มหาวิทยาลัยกำหนดเท่านั้น ไม่ส่งผลให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างแท้จริง เนื่องจากการประเมินคุณภาพภายนอกที่กำหนดอยู่ นอกจากจะไม่ได้ช่วยให้เห็นสภาพปัญหาอย่างรอบคอบแท้จริงแล้ว ยังทำให้ผู้บริหารและครูอาจารย์ในสถานศึกษาจำนวนหนึ่งรู้สึกว่า การประเมินทำให้พวกเขามีภาระมากขึ้น มีความเครียด กดดันแบบทางที่ไม่สมเหตุสมผลมากขึ้น เพราะการประเมินวัดจากรายงานเอกสารมากกว่า การทำจริง ดังนั้น ถ้าสถาบันการศึกษารู้อะไรที่จะเตรียมเอกสารการประเมินตนเองให้ดีกว่าจะได้คะแนนดี โดยไม่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพที่แท้จริง การประเมินคุณภาพภายในทุกปีจึงเป็นการเพิ่มภาระโดยไม่จำเป็น (กรรณิการ์ ยวงนังกูร, 2548, หน้า 156) สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยเองยังไม่มั่นใจในความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยว่าจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญสามารถชี้วัดความมีประสิทธิภาพของการบริหารมหาวิทยาลัยได้

เมื่อพิจารณานโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ดำเนินการโดย สมศ. ในฐานะที่วาทกรรมก็จะเห็นได้ว่าประเด็นถกเถียงในเรื่องการประกันคุณภาพที่ผ่านมา เป็นการต่อสู้ของความคิดแบบคู่ตรงข้ามระหว่างวาทกรรมสองกระแส คือ วาทกรรมกระแสหลัก (Dominant Discourse) หมายถึงกลุ่มอิทธิพล บทบาท และอำนาจทางสังคมทั้งในรัฐ นักการเมือง ข้าราชการ นักวิชาการ ที่ส่วนในการนำเสนอภาพลักษณ์อันดีงามของนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา กับอีกกลุ่มหนึ่งที่มุ่งเสนอวาทกรรมทวนกระแส (Counter Discourse) ที่มีความเห็นเป็นอื่นเกี่ยวกับนโยบายประกันคุณภาพไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับกระแสหลัก ในบทความเรื่อง “The Order of Discourse” ฟูโกต์ (Foucault, 1970) ได้อธิบายว่า วาทกรรมจะมีภาคปฏิบัติสำคัญ 3 ประการ คือ

1) วาทกรรมกีดกัน ห้ามปราม และแบ่งแยก (Another Principles of Exclusion) กล่าวคือ วาทกรรมชุดใดมีอำนาจจะต้องมีปฏิบัติการเพื่อกีดกันวาทกรรมอื่น และห้ามปรามวาทกรรมบางประเภทให้เป็นวาทกรรมที่ผิด กระบวนการกีดกันออกและห้ามปรามนี้ ทำให้ชุดวาทกรรมหนึ่งสามารถสถาปนาขึ้นเป็นความรู้ที่ถูกต้องและมีอำนาจในการแปลงความหมาย โดยการกระทำผ่านสถาบัน เช่น การศึกษา ระเบียบวินัย หรือจารีตปฏิบัติ

2) วาทกรรมหลักควบคุมวาทกรรมอื่น หมายถึง วาทกรรมจะทำหน้าที่พิจารณาแยกแยะชุดประโยค ว่าสิ่งใดถูกหรือผิด โดยวาทกรรมหลักจะมีกลไกวิพากษ์วิจารณ์ ชุดวาทกรรมอื่นให้หมดความถูกต้องหมดความชอบธรรม พร้อมทั้งให้อำนาจในการนิยามสิ่งต่างๆ แก่ผู้พูด ซึ่งหมายถึงกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

3) วาทกรรมสร้างความชอบธรรมให้ตนเอง กล่าวคือ ชุดวาทกรรมชุดหนึ่งจะตรึงตัวเองให้ดำรงอยู่ได้ในสังคมอย่างชอบธรรม ด้วยพิธีกรรมบางอย่างทำให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ น่าเชื่อถือ เช่น วาทกรรมในอดีตกระทำผ่านพิธีกรรมทางศาสนาหรือบางส่วนผ่านกฎเกณฑ์ความยุติธรรม แต่ในปัจจุบันชุดวาทกรรมที่มีอำนาจต้องอ้างสิทธิทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์ ทดลอง หรือได้รับการยอมรับความถูกต้อง

ดังนั้น ด้วยอิทธิพลอันมากมายของวาทกรรม ทำให้รัฐ นักการเมือง นักวิชาการ สามารถผลิตสิ่งที่เรียกว่า “วาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา” ขึ้นมาชุดหนึ่งแล้วให้วาทกรรมดังกล่าวสถาปนาตนเองอยู่ในสังคมด้วยอาศัยกระบวนการสร้างความรู้ ในฐานะที่เป็นกรสร้างวาทกรรมชุดหนึ่ง เรื่องราวของนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ดำเนินการโดย สมศ. จึงเป็นเพียงเรื่องราวของอำนาจ และความรู้

เทคนิค วิทยาการ ความจริง ข้อมูล ชุดหนึ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นจนกลายเป็นเท็จจริง ประเด็นที่น่าสนใจในฐานที่เป็นเรื่องราวทางสังคม ก็คือ ความจริงดังกล่าวถูกสร้างขึ้นมาด้วยวิธีการใด จนกลายเป็นวาทกรรมหลักที่ได้รับการเป็นยอมรับในวงกว้างในสังคมโดยเฉพาะอย่างสังคมการศึกษาในระดับอุดมศึกษา

คำถามวิจัยในการวิจัย

1. วาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาถูกสร้างมาด้วยวาทกรรมใดบ้าง
2. มีการใช้อำนาจและความรู้ ความเชี่ยวชาญถูกใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาได้อย่างไร
3. วาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาที่ดำเนินการอยู่ส่งผลต่อให้อุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการผลิตสร้างวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษาการใช้ อำนาจและความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะในฐานะเป็นเครื่องมือในการบริหารนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาที่ส่งผลต่อสถาบันอุดมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) โดยศึกษาแบบกรณีศึกษา (Case Study Method) ซึ่งให้ความสำคัญกับการศึกษาเฉพาะกรณี (Unique Case Orientation) ที่เน้นสืบสวน/ค้นหา (Investigation) จากหน่วยศึกษาหน่วยใดหน่วยหนึ่งเท่านั้น (Single Unit) โดยจะนำเอาวิธีวิทยาแบบ “การวิเคราะห์วาทกรรม” (Discourse Analysis) ที่ได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดในกลุ่มหลังสมัยใหม่นิยม (Postmodernism) มาประยุกต์ใช้

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาภาคสนาม หรือที่เรียกว่าสนามวาทกรรม ประกอบด้วย

1.1 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) จำนวน 6 ท่านที่ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยที่มีหน้าที่ดูแลและรับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา หรือผู้อำนวยการสำนักประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยโดยตรง

1.2 การสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นการรวบรวมข้อมูลจากการสนทนาหรือการสัมภาษณ์กลุ่มแบบเจาะลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลักที่มีประสบการณ์ ภูมิหลังทางวัฒนธรรมสังคมคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เป็นผู้ที่ทำงานอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา และมีประสบการณ์โดยตรงในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันที่ประกอบอาชีพอยู่ จำนวน 12 คน ซึ่งในการสนทนากลุ่มในงานวิจัยนี้ได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2557 ณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร

1.3 การสังเกต (Observation) เป็นการเก็บข้อมูลจากการเฝ้าดู หรือศึกษาเหตุการณ์หรือเรื่องราว ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เข้าร่วมสังเกตการณ์วิธีการนำเสนอกฎเกณฑ์วิธีการประกันคุณภาพการอธิบายตัวชี้วัดการประกันคุณภาพของ สมศ. ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการสร้างวาทกรรมประกันคุณภาพการศึกษา

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพ ประกอบด้วย เอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ รายงานวิจัย บทความ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้แบบการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ซึ่งเป็นเทคนิคที่ใช้ได้กับทั้งในรูปแบบของเอกสารและคำพูดที่ได้จากการสัมภาษณ์

สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า นโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่ดำเนินการโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ถูกสร้างขึ้นด้วยกระบวนการสร้างปัญหาเชิงวาทกรรม ส่วนในการบริหารนโยบายดังกล่าว ได้ดำเนินการ ผ่านการใช้อำนาจ ความรู้และความเชี่ยวชาญผู้ที่อยู่ในแวดวงของการศึกษา ซึ่งผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่าอำนาจ ความรู้และความเชี่ยวชาญเฉพาะทางดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการสร้างให้ระบบการประกันคุณภาพการศึกษากลายเป็นความจริงของสังคม สำหรับอิทธิพลของวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษาพบว่านโยบายประกันคุณภาพมิได้ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษอย่างแท้จริง ในทางตรงกันข้าม งานด้านประกันคุณภาพการศึกษาดังกล่าวเป็นการเพิ่มภาระงานให้กับอาจารย์ผู้รับผิดชอบ อีกทั้งนักศึกษาก็ไม่ได้มีคุณภาพตามเจตนารมณ์ของการประกันคุณภาพการศึกษาแต่อย่างใดตามความคิดของฟูโกต์ทุกคน และการศึกษาคั้งนี้ก็พบว่าบุคลากรทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทั้งเจ้าหน้าที่ อาจารย์ ต่างก็ตกอยู่ภายใต้วาทกรรมที่ว่าด้วยคุณภาพ มาตรฐาน ความเป็นสากลที่ผู้มีอำนาจ คือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในสำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษาสร้างขึ้น

วาทกรรมที่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษาสร้างขึ้นมานั้นได้อาศัยระเบียบแบบแผน กระบวนการ กรรมวิธีดำเนินการอย่างแยกกายภายใต้เหตุผลที่ถูกสร้างขึ้นมาทำให้เสมือนประหนึ่งว่าการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้สอดคล้องกับความคิดของฟูโกต์ (Foucault, 1970) ที่ว่าวาทกรรมนั้นมีทั้งสิ่งที่เป็นกฎเกณฑ์ แบบแผน ที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้ภาคปฏิบัติของวาทกรรม ที่เรียกว่าการก่อรูปของวาทกรรม

จากสรุปผลที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ข้างต้น นำไปสู่การอภิปรายผลตามประเด็นวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ประการได้ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการผลิตสร้างวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

กระบวนการผลิตวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย (1) การสร้างปัญหาเชิงวาทกรรม โดยเน้นไปที่ประมวลและระบุปัญหาของอุดมศึกษา ที่ประกอบด้วยปัญหาความหลากหลายของอุดมศึกษา ปัญหาคุณภาพของบัณฑิต กรณีของปัญหาความหลากหลายของอุดมศึกษานั้นเป็นผลมาจากความพยายามให้สถาบันอุดมศึกษาเป็นแหล่งสำคัญในการผลิตคนที่มีคุณภาพเพื่อเป็นฐานให้กับระบบการเมืองและเศรษฐกิจที่เป็นแกนกลางในการพัฒนาประเทศมาตั้งแต่หลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การพยายามพัฒนาประเทศให้ทันสมัยทำให้ต้องเร่งขยายฐานการพัฒนากำลังคนคือสถาบันอุดมศึกษา จากเดิมที่กระจุกอยู่แต่ในกรุงเทพมหานคร ก็ขยายไปสู่ภูมิภาค นอกจากนี้ แต่ละมหาวิทยาลัยดูต่างก็สร้างวิทยาเขตของคณาในจังหวัดต่าง ๆ กันอย่างยิ่งยวด เหล่านี้ส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาของไทยมีความหลากหลาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพที่เป็นกลไกสำคัญในการแข่งขันในเวทีโลก (2) สร้างกฎหมายขึ้นมาเพื่อรองรับการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพ โดยเริ่มตั้งแต่กฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542 และพระกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2543 และ (3) การกำหนดหน่วยงานขึ้นมาเพื่อดูแล

คุณภาพการศึกษา ในส่วนของการประกันคุณภาพภายนอกนั้น กำหนดให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษาขึ้นมากำกับดูแล ดังนั้น การประกันคุณภาพการศึกษาจึงถูกปรับเปลี่ยนไปตามอำนาจและความรู้ของหน่วยงานที่รับผิดชอบ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสภาพร เรืองธรรม (2549) เรื่อง “วาทกรรมทางนโยบายกับการคอร์รัปชัน : ศึกษากรณีการทุจริตการจัดซื้อยาและเวชภัณฑ์ของกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2541 ที่พบว่ามีการสร้างวาทกรรมนโยบายนั้น ต้องมีการการสร้างปัญหา และการสร้างความสมเหตุสมผลเพื่อนำไปสู่การกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

2. อำนาจและความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะในฐานะเป็นเครื่องมือในการบริหารวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา

ผลการวิจัยพบว่าการบริหารนโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษานั้น มีการใช้อำนาจและความรู้ และความเชี่ยวชาญเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารนโยบาย โดยอำนาจความรู้และความเชี่ยวชาญ จะถูกนำไปใช้เพื่อยืนยันความหมาย และความจริงเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษา และถูกใช้เพื่อสร้างความชอบธรรมและความสมเหตุสมผลให้การประกันคุณภาพการศึกษา ที่ดำเนินการโดยสำนักงานคณะกรรมการรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา โดยเฉพาะในการกำหนดสิ่งที่เรียกว่าคุณภาพมาตรฐาน และตัวบ่งชี้ เหล่านี้ถูกมองว่าออกมาจากอำนาจความรู้ของบุคคลใน สมศ. ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านมาตรฐานการศึกษา ส่งผลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาตกอยู่ในสภาพที่เรียกว่า “ร่างกายภายใต้บังคับการ” แม้ไม่ชอบก็ทำตามอย่างไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ สอดคล้องกับการศึกษาเรื่อง “วงศาวิทยาว่าด้วยระบบการศึกษาไทย” ของศรีชัย พรประชาธรรม (2547) ที่ใช้วิธีการวงศาวิทยาในการวิเคราะห์ระบบการศึกษาของไทยและพบว่ามีการรวบรัดการก่อสร้าง/สถาปนาความรู้ และการใช้อำนาจผ่านสถาบัน วินัย/สาขาวิชาการ กฎเกณฑ์และกิจกรรมต่างๆ ของระบบการศึกษาในแต่ละยุค และสอดคล้องกับการศึกษาของ จิรศักดิ์ สุขวัฒนา (2545) ในเรื่อง “การสถาปนาความเป็นผู้สูงอายุในสังคมสมัยใหม่” พบว่า ภาคปฏิบัติการทางวาทกรรมของระบบทุนนิยมในการทำให้ผู้สูงอายุกลายเป็นอื่น นั้นดำเนินการโดยการสร้างความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาพหุฒาวิทยา (Gerontology)

3. อิทธิพลของวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาที่ส่งผลต่อสถาบันอุดมศึกษา

จากการศึกษาโดยการสัมภาษณ์และสนทนากลุ่มกับผู้ให้ข้อมูล พบว่านโยบายประกันคุณภาพการศึกษา ส่งผลใน 3 ลักษณะ คือ (1) ผลต่อนโยบายการบริหารของมหาวิทยาลัย (2) ผลต่อบุคลากรสายวิชาการ และ (3) ผลต่อบัณฑิตอุดมศึกษาไทย

ประการแรก ผลต่อนโยบายการบริหารของมหาวิทยาลัย เนื่องจากตัวบ่งชี้ของ สมศ. มิได้แยกแยะความแตกต่างของสถาบันอุดมศึกษาที่มีอยู่ในประเทศไทย ที่มีทั้งมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ มหาวิทยาลัยขนาดเล็ก มหาวิทยาลัยรัฐ มหาวิทยาลัยเอกชน มหาวิทยาลัยผลิตบัณฑิตกับมหาวิทยาลัยเฉพาะทาง และแม้กระทั่งมหาวิทยาลัยของสงฆ์ ขณะที่เกณฑ์หรือตัวบ่งชี้เป็นลักษณะคลุมรวมกันทั้งหมด ส่งผลให้มหาวิทยาลัยขนาดเล็กต้องพยายามพัฒนาตนเอง เพื่อก้าวให้ทันเกณฑ์ จนบางครั้งมีการจัดทำเอกสารปลอมมากกว่าจะดำเนินการจริงๆ ดังที่ ผู้ให้ข้อมูลคนหนึ่งเปรียบเปรยว่าเกณฑ์ของ สมศ. เหมือนกับเสือโหล ใครใส่ได้ก็โชคดีไป

ประการที่สอง นโยบายประกันคุณภาพประกันคุณภาพการศึกษา สถานศึกษาแต่ละแห่งจำเป็นต้องใช้กำลังพลในส่วนบุคลากรสายวิชาการเข้าไปช่วยดำเนินการงานประกันคุณภาพ ซึ่งเป็นการเพิ่มภาระงาน และกระทบต่องานประจำ คืองานสอน งานที่ปรึกษา งานวิจัย งานบริการวิชาการ และงานด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม อันเป็นผลให้อาจารย์ไม่สามารถทุ่มเทให้งานเหล่านี้ได้อย่างเต็มที่

ประการที่สาม นโยบายประกันคุณภาพการศึกษา มิได้ส่งผลให้บัณฑิตอุดมศึกษาไทยมีคุณภาพหรือพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้นตามเจตนาของการประกันคุณภาพการศึกษาที่ได้กำหนดไว้แต่แรก เนื่องจากคุณภาพของบัณฑิตเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายตัว เช่น สมรรถนะผู้เรียนของแต่ละมหาวิทยาลัยมีภูมิหลังที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นปัจจัยตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิต นอกจากนี้การที่อาจารย์ต้องเสียเวลาไปกับการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพ ทำให้เบียดบังเวลาสอนนักศึกษาไปในขณะเดียวกัน

การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยตระหนักและเข้าใจได้ว่านโยบายของรัฐนั้นมิได้เกิดขึ้นอย่างลอยๆ ในทางตรงกันข้ามทุกนโยบายล้วนเกิดภายใต้บริบทใดบริบทหนึ่งเสมอ การนำเสนอภาพลักษณ์ของบริบทเพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายส่วนมากมาจากประกอบสร้างความจริงโดยผ่านวาทกรรมทั้งสิ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากการประกันคุณภาพการศึกษานั้นเป็นไปตามกฎหมาย ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ แต่เพื่อให้การประกันคุณภาพไม่เป็นภาระกับผู้ปฏิบัติโดยเฉพาะอาจารย์ผู้สอน สมศ. ควรมีระบบฐานข้อมูล ที่อำนวยความสะดวกแก่ผู้ปฏิบัติ หรือใช้ข้อมูล หรือฐานข้อมูลร่วมกันของหน่วยงานอื่นๆ ที่มีหน้าที่ประเมินคุณภาพสถานศึกษา ทั้งนี้เพื่อลดภาระงานของผู้ปฏิบัติงาน และยังคงจะเป็นการลดการทำงานซ้ำซ้อนได้

2. เพื่อให้กิจกรรมการประกันคุณภาพบรรลุเป้าหมายอย่างแท้จริง การกำหนดบ่งชี้ควรชัดเจน และสอดคล้องกับอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สมศ. ควรมีการจำแนกประเภทของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา โดยเฉพาะเรื่องประเด็นเรื่องขนาดของสถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้องไปถึงเรื่องงบประมาณ ทั้งนี้ เพื่อให้สะดวกต่อการจัดการประกันคุณภาพของแต่ละมหาวิทยาลัยแต่ละประเภท และจะสามารถลดแรงเสียดทานหรือแรงต่อต้านจากสถานศึกษาผู้รับการประเมินได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับวาทกรรมเพื่อหาว่านโยบายประกันคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษาของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา ถูกประกอบสร้างมาด้วยวาทกรรมใดบ้าง ความรู้และอำนาจชนิดที่มีส่วนในการสร้างวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษาของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา อย่างไรก็ตามงานชิ้นนี้มีได้ศึกษาลงไปว่าวาทกรรมการประกันคุณภาพดังกล่าวส่งผลให้อัตลักษณ์ของอุดมศึกษาไทยเป็นอย่างไรเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ และถ้าเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้สนใจอาจมุ่งศึกษาอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษาที่เกิดขึ้นภายใต้อิทธิพลของวาทกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา

2. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยให้การวิจัยแบบกรณีศึกษา โดยเลือกเอาสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประกันคุณภาพศึกษาเป็นกรณีศึกษา อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาวิจัยพบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษานั้นมิได้มีเพียงสำนักงานรับรองมาตรฐานและการประกันคุณภาพศึกษา แต่มีหน่วยงานอื่นเกี่ยวข้องและดำเนินการในลักษณะภาคี เช่น สกอ. เป็นต้น ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจมุ่งศึกษาวาทกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาที่ดำเนินการโดยหน่วยงานอื่นๆ ซึ่งอาจทำให้มองเห็นว่าแต่ละหน่วยงานมีเครื่องมือ กฎเกณฑ์ และกลยุทธ์ในการสร้างวาทกรรมนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาที่แตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

3. จากการศึกษาพบว่าวาทกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันนั้น แท้จริงแล้วมีการต่อต้านและขัดแย้งปะปนอยู่ กล่าวคือแม้มหาวิทยาลัยทั้งหลายดำเนินการให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาตามเกณฑ์ที่ สมศ. กำหนด แต่ขณะเดียวกันก็การแสดงออกซึ่งความไม่พอใจอยู่ด้วย

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรให้มีการศึกษากระบวนการ/วิธีการต่อต้านข้อขัดแย้งนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาของ สมศ. ที่สามารถจัดได้ว่าเป็นวาทกรรมหลักของสังคมอยู่ในขณะนี้ ซึ่งการศึกษาก่อนต่อต้านและข้อขัดแย้งเป็น คุณลักษณะสำคัญประการหนึ่งของการศึกษาวาทกรรม

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิการ์ ยวนังกูร. (2548). **ทัศนคติของอาจารย์มหาวิทยาลัยกรุงเทพต่อการประกันคุณภาพการศึกษาของ มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**
- เกียรติสุดา ไชยสุ. (2542, มกราคม-เมษายน). **หลักและแนวคิดของการประเมินคุณภาพการศึกษาใน ทบวงมหาวิทยาลัย. วารสารวัดผลการศึกษา, 20(60), 47-56.**
- จิรศักดิ์ สุขวัฒนา. (2545). **การสถาปนาความเป็นผู้สูงอายุในสังคมสมัยใหม่. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา การศึกษาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**
- ประเสริฐ สุทธิประสิทธิ์. (2552, กันยายน-ธันวาคม). **กระบวนการประกันคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาไทย. วารสารสุขโขทัยธรรมมาธิราช, 15(3), 108-115**
- ศรีชัย พรประชาธรรม. (2547). **วงศาวิทยาว่าด้วยระบบการศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา การศึกษาดุษฎีบัณฑิต. สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.**
- สถาพร เรืองธรรม. (2549). **วาทกรรมทางนโยบายกับการคอร์รัปชัน : ศึกษากรณีการทุจริตในการจัดซื้อยา และเวชภัณฑ์ของกระทรวงสาธารณสุข พ.ศ. 2541. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.**
- สิริรัตน์ วิภาสศิลป์. (2542, มกราคม-เมษายน). **การประกันคุณภาพการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. วารสารการวัดผลการศึกษา, 20(60), 29-37**
- อุทุมพร (ทองอุไร) จามรมาน. (2543). **การประกันคุณภาพระดับอุดมศึกษา (เล่มที่ 19). กรุงเทพฯ : ฟันนี่พับ ลิชซิ่ง.**
- _____. (2544). **วิธีทำการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ฟันนี่พับลิชซิ่ง.**
- Foucault, Michel. (Summer 1982). **The Subject and Power. Critical Inquiry, 8(4), 777-795.**
- Foucault, Michel. (1970). **The Order of Things: An Archeology of the Human Science. NY : Tavistock Publications.**
- Foucault, Michel. (1972). **Archaeology of Knowledge. Trans. Sheridan Smith. London : Routledge.**
- Mood, M. Alexander. (1973). **The Future of Higher Education : Some speculations and Suggestions. California : McGraw Book Company.**